

Arrest

nr. 195 061 van 16 november 2017
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juni 2016 dient de verzoeker, in functie van de Nederlandse echtgenote van zijn neef, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 6 december 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het blijkt niet dat de verzoeker tegen deze beslissingen een beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 28 december 2016 dient de verzoeker, wederom in functie van de Nederlandse echtgenote van zijn neef, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 16 juni 2017 beslist de gemachtigde ook in het kader van deze tweede aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 juni 2017 en zijn als volgt gemotiveerd:

"in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.12.2016 werd ingediend door:

Naam: Z. Voornaam: A.
Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)1975
Geboorteplaats: S. Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.12.2016 gezinshereniging aan met de echtgenote van zijn nicht, zijnde J. K. geboren op 17.04.1991, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, ...*

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: attest OCMW Harelbeke dd.08.03.2017 waaruit blijkt dat zij in de periode 19.05.2016 - 30.06.2015 leefloon ontving; aanslagbiljet ontving; aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belasting (inkomstenjaar 2015 - aanslagjaar 2016); arbeidsovereenkomst Y. F. dd. 09.09.2015 met bijhorende loonfiches (januari 2016 – januari 2017); overzicht uitkeringen Bond Moyson (oktober 2016 – februari 2017)
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon: loonfiches D. J. & Co BVBA (januari 2016 - februari 2017) met bijbehorende addendum dd. 18 08 2016' verklaring ABW dd. 13 03.2017 waaruit blijkt dat hij gedurende een niet nader bepaalde tijd ontving (de bijlage waarnaar het voorgelegde attest verwijst werd niet voorgelegd)
- attest OCMW Harelbeke dd. 23.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving
- bewijzen geldstorting (Belfius) dd. 14.10.2016, 06.03.2017, 22.03.2017 en 18.04.2017 (op basis van de voorgelegde stukken kan enkel van de geldstorting dd. 22.03.2017 en 18.04.2017 met zekerheid vastgesteld worden dat deze afkomstig zijn van de referentiepersoon): echter, deze storting dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting (Ria) dd. 14.02.2017, 11.03.2017 en 11.04.2017 vanwege de referentiepersoon aan een derde (R. Y., de echtgenote van de referentiepersoon)
- 'getuigschrift van gezinslast' n°23 dd. 15.08.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon de enige steun is voor betrokkene en zijn gezin: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De voorgelegde geldstorting aan de echtgenote van de referentiepersoon dateren van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende staving van het voorgelegde attest. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- getuigschrift van geen uitoefenen van het beroep n°771 dd. 15.08.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen winstgevend beroepswerkzaamheden uitoefent in het gebied van het 4° administratief annex – provincie Guelmin. Echter, gezien betrokkene in augustus 2016 reeds in België verbleef, is dit niet meer dan logisch.
- attest van geen belasting op de onroerende voorheffing en gemeenschappelijke diensten n° 6360 dd. 11.08.2016: echter, dit attest werd afgeleverd op basis van de persoonlijke verklaringen van betrokkene, en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten/ er werden geen overige stavingstukken ter ondersteuning van dit attest voorgelegd.
- kopie bibliotheekpas Harelbeke; inburgeringscontract dd. 23.06.2016, attesten Nederlandse taallessen; inschrijvingsformulieren volwassenenonderwijs; bankdocument Belfius dd. 12.08.2016; betalingsbewijs dd. 21.03.2017 Agentschap Integratie en Inburgering Departement Vrije Tijd-Sport; kopie Omnipas 25+ (periodes 04.07.2016 tot 03.08.2016, 04.08.2016 tot 03.09.2016, 16.09.2016 tot 15.10.2016) met vermelding van het adres (...); ontvangstbewijs kandidaat-huurder cvba Mijn Huis Sociale Huisvestingsmaatschappij dd 07.04.2017, allen op naam van betrokkene.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 18.04.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.04.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, 1 2 van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de nicht (echtgenote van de zoon van zijn zus) van betrokkene zich met haar gezin in België gevestigd heeft kan een bevel aan betrokkene met in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel met zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voorgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 47/3 en 62, eerste lid, van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verder verwijt de verzoeker de verweerder dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding.

Het eerste middel is enkel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- Schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.
- Schending van artikel 62,1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en artikel 3 van de wet van 29/07/1991.
- Machtsoverschrijding.
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In rechte

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant. Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan: "§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. zijn relevant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980 omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. (...)

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

"De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie – ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

"(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit; voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG: de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd\ terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld. " (Arrest Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren elk passend middel aanbrengen.

De genoemde artikelen in de Vreemdelingenwet zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38, de Burgerschapsrichtlijn of Vrijverkeersrichtlijn. Verzoeker wijst op de doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn, namelijk om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen.

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt "om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen".

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, "zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen" (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

De advocaat-generaal Y. Bot bij het Hof van Justitie schreef in zijn conclusie in het eerder geciteerde dossier Rahman (Curia, document ECLI:EU:C:2012:174) dat de bepalingen van de vrijverkeersrichtlijn dienen op teleologische en nuttige wijze te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan, namelijk het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. Het recht op gezinshereniging is dus het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen.

Ook het bevorderen van de eenheid van het gezin is een doelstelling van de richtlijn. Deze bepalingen dienen ruim te worden uitgelegd, zodat in geen geval het nuttig effect van de bepalingen mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd. Of aan de voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde, is dus een cruciale vraag.

De advocaat-generaal stelt in zijn advies:

"90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste" niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof. (...)"

Bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid, dienen het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen: er mag dus door België niet de facto elke mogelijkheid ontnomen worden om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen via artikel 47/1, 2°.

De bijkomende voorwaarden dienen ook een legitiem doel te streven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan. Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden.

In concreto

De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de Unieburger?".

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen. Ook de nauwe relatie tussen neven en hun gezin kunnen onder de bepaling vallen.

In casu lijkt het nuttig effect van de bepaling in artikel 3.2 in de richtlijn te zijn weggenomen door de al te strikte eisen die worden vooropgesteld voor het bewijzen van een situatie van afhankelijkheid die tussen verzoeker en zijn broer bestaat.

De beslissing doet vermoeden dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Hij legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het heden en het verleden, zowel in Marokko als in België, door zijn neef en zijn Nederlandse vrouw onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is. Verder is het ook duidelijk aangetoond dat verzoeker en zijn neef in België samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

Men kan dan ook niet inzien hoe verzoeker niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt voorwaarden toe zonder hiervoor enige basis te hebben of te vermelden. Zo zouden overschrijvingen in België niet in aanmerking kunnen genomen worden en worden alle verklaringen uit Marokko van tafel geveegd aangezien niet zou kunnen uitgesloten worden dat ze gesolliciteerd zijn. Dit is een vorm van machtsoverschrijding die niet aanvaard kan worden.

Een eerste deel van de motivering van de bestreden beslissing somt de voorgelegde bewijzen op:

" Volgende documenten worden overlegd

- Documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (...)*
- Documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon*
- Attest OCMWHarelbeke d. d. 23.03.2017— betrokkene geen financiële steun*

Bewijzen geldstortingen (Belfius) (...) na aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging Bewijzen geldstortingen (Ria) (...) vanwege de referentiepersoon aan een derde (R. Y., de echtgenote van de referentiepersoon)

' Attestation de charge de familie n° 23 d.d. 15.08.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon de enige steun is voor betrokkenen en zijn gezin; echter uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. (...) Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Getuigschrift van geen uitoefenen van een beroep n °771 d.d. 15.08.2016(...)*

• Attest van geen belasting op de onroerende voorheffing en gemeenschappelijke diensten n°6360 d.d. 11.08.2016: echter, dit attest werd afgeleverd op basis van de persoonlijke verklaringen van betrokkene, en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Kopie bibliotheekpas Harelbeke, inburgeringscontract d.d. 23.06.2016, betalingsbewijs Sprot, kopie Omnipas 25+ met vermelding van adres te Harelbeke, ontvangstbewijs kandidaat-huurder cvba Mijn huis. (...)"

Wat betreft het ten laste zijn bevestigt de bestreden beslissing dat er bewijzen van stortingen zijn voorgelegd en dat verzoeker geen tewerkstelling had in Marokko, ook dat verzoeker in België bij referentiepersoon inwoont.

Er is een opsomming van de vele geldstortingen die de neef aan verzoeker deed, het bewijs uit Marokko dat verzoeker geen eigendommen heeft, geen beroep heeft en in Marokko geen belastingen betaald, en een verklaring van de Marokkaanse autoriteiten dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon. De financiële ondersteuning van verzoeker door zijn neef is voor elk redelijk denkend mens bewezen. De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt echter vastbesloten om zijn aanvraag koste wat het kost te weigeren en haalt hiervoor bv. het volgende argument boven: "Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. (...) Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dienst op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont", terwijl elders wel gesteld wordt dat er bewijzen zijn van geldstortingen na de opstart van de aanvraag gezinshereniging.

De beslissing staat bol van de tegenstrijdigheden (geen bewijzen ten laste door louter gezamenlijke domicilie, terwijl talrijke bewijzen over ten laste-situatie in België voorliggen (overschrijvingen etc...) en bukt van onzinnige beweringen ('het betreft een verklaring op eer (x3)), waardoor de principes over de

bewijzen ten laste in het licht van gezinshereniging met een Unieburger, zoals in het eerste subonderdeel ontwikkeld, volledig ontkend worden.

Gedaagde slaagt er niet in alle documenten zorgvuldig te bespreken, want laat na de serieuze bedragen te bespreken die wel degelijk een bewijs vormen dat de referentiepersoon in staat is om zijn neef ten laste te nemen, wat hij al sinds meer dan tien jaar doet.

De bestreden beslissing gaat verder met enkele zinnen die bladvulling en herhaling lijken, in het bijzonder wat betreft het feit dat verzoeker sinds 18.04.2016 gedomicilieerd is bij zijn broer, wat voor Dienst Vreemdelingenzaken bijna een tegenbewijs lijkt van een actief ten laste-zijn, quod certe non.

Hierbij wordt de informatie m.b.t. het samenwonen in Marokko en in Nederland simpelweg genegeerd. "Het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (RvV nr. 145.912 d.d. 21.05.2015)"

Het arrest waarnaar verwezen wordt betreft een volledige andere feitelijke constellatie (waarbij een vrouw de gezinshereniging vroeg met haar vader, maar dit zonder enig concreet bewijs dat zij in het verleden ten laste was, en zij was zelf ook tewerkgesteld) en is aldus irrelevant.

En zelfs indien men de eruit gedistilleerde regel dat men het ten laste zijn op een actieve wijze dient aan te tonen, wil toepassen op het dossier van verzoeker, volstaat het te verwijzen naar de lange lijst van neergelegde stukken die inderdaad bewijzen dat hij ten laste was en is van zijn neef en diens vrouw.

Verzoeker vraagt zich oprecht af wat het legitieme doel zou kunnen zijn van het opwerpen van al deze obstakels door de Dienst Vreemdelingenzaken. De relevante bepalingen uit de Richtlijn en de wet lijken immers op zijn maat gemaakt te zijn.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van machtsoverschrijding. Noch het redelijkheidsbeginsel, noch de zorgvuldigheidsplicht noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.

De beslissing bevel 20 laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat hij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet.

Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De motivering, ook gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, moet adequaat zijn. De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden in samenhang met de motiverings-en zorgvuldigheidsplicht.

Dat er niet werd gemotiveerd op basis van een cruciaal bewijsstuk, namelijk de overschrijving van significante geldsommen van de neef naar verzoeker, is een schending van de formele motiveringsplicht.

De motivering dat dan ook niet is aangetoond dat verzoeker onvoldoende aantoonde voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon, getuigt van een gebrek in de materiële motivering, aangezien deze stelling tegenstrijdig is met de voorgelegde stukken, waar niet naar wordt verwezen.

De bestreden beslissing bevestigt overigens wat betreft het gezinsleven van verzoeker en haar broer "dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon". "

3.1.1. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt samen met de verweerder in de nota met opmerkingen vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden akte leert dat daarin wel degelijk de determinerende motieven, in rechte zowel als in feite, zijn vermeld op grond waarvan de kwestieuze weigeringsbeslissing werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van mevrouw J.K., de Nederlandse echtgenote van verzoekers neef (dit is de referentiepersoon), en dat hij evenmin heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van deze referentiepersoon. Hierbij wordt uitdrukkelijk ingegaan op alle door de verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorgelegde stukken en wordt duidelijk gemotiveerd waarom deze stukken niet toelaten vast te stellen dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De bestreden akte bevat uitgebreide en zeer concrete vaststellingen die toelaten de feitelijke en juridische redenen te kennen als waarom de afgifte van de verblijfskaart wordt geweigerd. De loutere mening van de verzoeker dat hij wel degelijk de nodige bewijzen heeft voorgelegd, zonder concreet in te gaan op de uitvoerige vaststellingen omtrent de bij de aanvraag voorgelegde stukken, doet hieraan geen afbreuk en volstaat niet om een gebrek in de formele motivering aan te tonen. De kritiek van de verzoeker komt te dezen eerder neer op een loutere opportunistiekritiek, waarbij moet worden geduimd dat de Raad niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

De verzoeker stelt voorts dat niet zou zijn gemotiveerd omtrent *“een cruciaal bewijsstuk, namelijk de overschrijving van significante geldsommen van de neef naar verzoeker”*. Hij laat echter na om concreet te duiden over welke overschrijving(en) hij het precies heeft. De Raad kan dienaangaande dan ook enkel opmerken dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag de volgende overschrijvingen naar zijn persoon toe heeft voorgelegd: geldstorting Belfius van 14 oktober 2016, 6 maart 2017, 22 maart 2017 en 18 april 2017. Het gaat om een bedrag van 40 euro, tweemaal een bedrag van 50 euro en een bedrag van 100 euro. De Raad stelt vast dat omtrent alle voorgelegde overschrijvingen aan de verzoeker wel degelijk werd gemotiveerd in de bestreden akte. Het betreft de volgende redengeving: *“bewijzen geldstorting (Belfius) dd. 14.10.2016, 06.03.2017, 22.03.2017 en 18.04.2017 (op basis van de voorgelegde stukken kan enkel van de geldstorting dd. 22.03.2017 en 18.04.2017 met zekerheid vastgesteld worden dat deze afkomstig zijn van de referentiepersoon): echter, deze storting dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze vaststellingen niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, eerste lid, van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

3.1.2. De verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het blijkt en staat buiten betwisting dat de verzoeker een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name de Nederlandse echtgenote van zijn neef, als bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet legt de bewijslast hiertoe bij de aanvrager en luidt als volgt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling*

de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting betreft van artikel 3.2., eerste lid, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, hierna: de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21). In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), waarin het volgende wordt gesteld:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van

„familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn;

- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde

„land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Het Hof van Justitie oordeelde zodoende dat “vergemakkelijken”, in de zin van voormelde bepaling, niet impliceert dat alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn 2004/38/EG vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, tweede lid, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn, moeten worden ingewilligd, doch dat lidstaten er wel moeten over waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. Het Hof van Justitie stelde ook dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan, op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Met de loutere uitslating dat het er *in casu* sterk op lijkt dat de verweerder er enkel op uit is om het verblijf in België te bemoeilijken, toont de verzoeker niet aan in welke zin de Belgische staat in het algemeen alsook in het specifieke geval van de thans bestreden weigeringsbeslissing niet zou hebben voldaan aan de door artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn voorgeschreven verplichting om het de toegang en het verblijf van andere familieleden van de burger van de Unie te “vergemakkelijken” in de zin zoals hierboven werd besproken. Het loutere feit dat de gemachtigde *in casu* oordeelt dat de verzoeker niet heeft bewezen dat hij in zijn land van herkomst reeds ten laste was van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, neemt niet weg dat de verzoeker een aanvraag heeft kunnen indienen waarin hij zijn persoonlijke situatie heeft kunnen toelichten, dat hij hierbij alle stukken heeft kunnen bijbrengen die hij zelf nuttig achtte, dat er inzake zijn aanvraag een uitvoerig gemotiveerde weigeringsbeslissing werd genomen en dat de verzoeker daartegen een beroep bij de Raad heeft kunnen indienen. Er valt niet in te zien hoe *in casu* hem het nuttig effect van voormeld artikel van de Burgerschapsrichtlijn zou zijn ontzegd.

Zoals blijkt uit de bestreden akte, heeft de gemachtigde *in casu* geoordeeld dat de verzoeker aan de hand van de door hem in het kader van zijn aanvraag voorgelegde documenten niet heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij evenmin heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zoals voorgeschreven door artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie dient de betrokkene “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest *Jia* blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest *Reyes* voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Uit hetgeen voorafgaat kan dus minstens worden afgeleid dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillende landen moeten betreffen. Het “land van herkomst” hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt. De beoordeling van de gemachtigde dat de door de verzoeker bijgebrachte stukken niet afdoende aantonen dat hij in zijn land van herkomst (Marokko) ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat de stukken die de situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon sinds verzoekers komst naar België en de stukken betreffende de samenwoning met deze referentiepersoon in België niet dienstig zijn om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht als een “ander” familielid in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, ligt bijgevolg volledig in lijn met de beoordeling die volgens artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn en het arrest *Rahman* dient te worden doorgevoerd.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat er met betrekking tot de situatie van afhankelijkheid al te strikte bewijsvereisten zouden zijn opgelegd, merkt de Raad op dat het feit dat de gemachtigde op gemotiveerde wijze oordeelt dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat de verzoeker reeds van in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, nog niet impliceert dat er te strenge vereisten zouden zijn gesteld aan de bewijsvoering ter zake. De gemachtigde heeft immers de voorgelegde stukken aan een inhoudelijk onderzoek onderworpen en hij is op basis van deze beoordeling tot het besluit gekomen dat deze stukken niet aantonen dat de verzoeker reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De loutere mening van de verzoeker dat hij wel voldoende bewijs naar voor heeft gebracht en dat niet in te zien valt dat hij niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zonder dat hij evenwel concreet aannemelijk maakt dat de gemotiveerde beoordeling van deze of gene stukken kennelijk onredelijk of in strijd met de voorgelegde stukken zou zijn, volstaat niet en laat al helemaal niet toe om vast te stellen dat *in casu* al te strikte bewijsvereisten zouden zijn gesteld, die aan artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn elk nuttig effect zouden ontnemen.

De Raad kan ook niet ingaan op de blote affirmatie van de verzoeker dat hij “talloze bewijzen voor(legde) van het feit dat hij in het heden en het verleden, zowel in Marokko als in België, door zijn neef en zijn Nederlandse vrouw onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is. Verder is het ook duidelijk aangetoond dat verzoeker en zijn neef in België samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.” De aangevoerde kritiek geeft te dezen immers enkel blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verweerder, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoeker maakt met deze kritiek geheel niet concreet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is getroffen met miskennis van de voorliggende gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de gemachtigde ter zake

beschikt. Overigens dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag aan de diensten van de verweerder geenszins enig element heeft voorgelegd omtrent de thans voor het eerst naar voren gebrachte bewering dat hij sinds zijn kindertijd nauwe persoonlijke banden heeft onderhouden met zijn neef in België en zijn Nederlandse vrouw. Deze loutere bewering is in het kader van het voorliggende annulatieberoep dan ook niet dienstig.

Waar de verzoeker nogmaals alludeert op het feit dat hij in België samenwoont met de referentiepersoon, merkt de Raad op dat zulks helemaal niet wordt betwist in de bestreden weigeringsbeslissing. Dit element wordt op goede gronden geweerd nu, gelet op hetgeen voorafgaat, de samenwoning in België niet volstaat en er dient te worden aangetoond dat de verzoeker reeds in een ander land deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Nogmaals dient te worden geduoid dat het niet kennelijk onredelijk, noch naar Belgisch of Europees recht, onwettig is te vereisen dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland (*in casu* België), dit om te vermijden dat hier ten lande een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd. De gemachtigde stelt ter zake terecht vast dat de samenwoning in België sedert 18 april 2016 geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.1.3. Daar waar de verzoeker in de uiteenzetting van zijn eerste middel meermaals melding maakt van een afhankelijkheid van of samenwoning met zijn broer, dient te worden aangestipt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij zijn aanvraag (zie bijlage 19ter d.d. 28 december 2016) niet indiende in functie van enige broer, maar wel in functie van de echtgenote van zijn neef, mevrouw J.K., van Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht in België. De referentiepersoon betreft dus verzoekers Nederlandse aangetrouwde nicht. De bemerkingen aangaande de broer van de verzoeker zijn dan ook niet dienstig.

Voorts blijkt uit de voorliggende gegevens dat de verzoeker ter ondersteuning van de kwestieuze aanvraag, naast een aantal stukken die betrekking hebben op zijn identiteit, gezinssamenstelling en burgerlijke stand, de volgende stukken heeft bijgebracht:

- Documenten m.b.t. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelve: attest OCM Harelbeke d.d. 8 maart 2017 waaruit blijkt dat zij in de periode 19.05.2016 – 30.06.2015 leefloon ontving; aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2015 – aanslagjaar 2016); arbeidsovereenkomst Y. F. d.d. 9 september 2015 met bijhorende loonfiches (januari 2016 – januari 2017); overzicht uitkeringen Bond Moyson (oktober 2016 – februari 2017);
- Documenten m.b.t. de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon, dit is verzoekers neef: loonfiches D. J. & Co BVBA (januari 2016 –februari 2017) met bijbehorende addendum d.d. 18 augustus 2016; verklaring ABVV d.d. 13 maart 2017 waaruit blijkt dat hij gedurende een niet nader bepaalde periode een werkloosheidsvergoeding ontving;
- Attest OCMW Harelbeke d.d. 23 maart 2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving;
- Bewijzen geldstortingen (Belfius) d.d. 14 oktober 2016, 6 maart 2017, 22 maart 2017 en 18 april 2017;
- Bewijzen geldstortingen (Ria) d.d. 14.02.2017, 11.03.2017 en 11.04.2017 vanwege de referentiepersoon aan een derde (R. Y., de echtgenote van de referentiepersoon);
- 'Getuigschrift gezinslast' n° 23 d.d. 15 augustus 2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten de verklaring van de cheikh dat de referentiepersoon de enige steun is voor verzoeker en zijn gezin bevestigen;
- 'getuigschrift van geen uitoefenen van een beroep' n° 771 d.d. 15 augustus 2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten op basis van de verklaringen van de cheikh bevestigen dat de verzoeker op datum van het attest geen winstgevende beroepswerkzaamheden uitoefent in het gebied van het 4de administratief annex – provincie Guelmin;
- 'attest van geen belasting op de onroerende voorheffing en gemeenschappelijke diensten' n° 6360 d.d. 11 augustus 2016 waarin de inspecteur van de belastingen van de afdeling Tiznit, sector Guelmim, op basis van een verklaring op eer van de verzoeker verklaart dat deze in het koninkrijk Marokko niet onderworpen is aan de belasting op de onroerende voorheffing en de gemeentelijke diensten;
- Kopie bibliotheekpas Harelbeke; inburgeringscontract d.d. 23 juni 2016, attesten Nederlandse taallessen; inschrijvingsformulieren volwassenenonderwijs; bankdocument opening rekening Belfius d.d. 12 augustus 2016, betalingsbewijs d.d. 21 maart 2017 Agentschap Integratie en Inburgering Departement Vrije Tijd-Sport; kopies Omnipas25+; ontvangstbewijs kandidaat-huurder cvba Mijn Huis sociale Huisvestingsmaatschappij d.d. 7 april 2017.

Hoewel de bewijsvoering vrij is en de verzoeker overeenkomstig artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon niet enkel met

overheidsdocumenten, doch ook met elk passend middel kan bewijzen, dient samen met de verweerder te worden opgemerkt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de kwestie of met de voorgelegde stukken daadwerkelijk is voldaan aan de in de voornoemde bepaling over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en kan zich niet in de plaats stellen van de gemachtigde door zelf een (her)beoordeling door te voeren van de aanvraag.

Waar de verzoeker gewag maakt van machtsoverschrijding omdat de overschrijvingen in België niet in aanmerking worden genomen en alle verklaringen uit Marokko worden geweerd omdat niet zou kunnen worden uitgesloten dat ze gesolliciteerd zijn, gaat de verzoeker al te kort door de bocht. Hij verliest immers uit het oog dat de overschrijvingen in België niet aanvaard worden omdat zij dateren van na de aankomst van de verzoeker in België. Deze beoordeling ligt, zoals voormeld, volledig in lijn met het doel van de Belgische en Europese regelgever. Met name dient de verzoeker aan te tonen dat hij reeds van in zijn land van herkomst, land dat in geen geval België kan zijn, afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien. De gemachtigde heeft dan ook op goede gronden geoordeeld dat met stortingen die dateren van na de aankomst van de verzoeker in België, geen afdoende bewijs wordt geleverd dat de verzoeker reeds voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. Met betrekking tot de verklaringen uit Marokko, kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat al deze verklaringen worden geweerd omdat niet zou kunnen worden uitgesloten dat ze een gesolliciteerd karakter hebben. Zo wordt omtrent het getuigschrift van gezinslast tevens geduid dat er geen concrete gegevens in worden vermeld op basis waarvan de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat de verzoeker ten laste wordt genomen door de referentiepersoon en dat de geldstortingen aan verzoekers echtgenote dateren van na het instellen van de huidige aanvraag tot gezinshereniging zodat ook deze stortingen de vaststellingen in dit getuigschrift niet kunnen ondersteunen. Omtrent het getuigschrift van geen uitoefenen van een beroep van 15 augustus 2016 wordt gesteld dat het niet meer dan logisch is dat de verzoeker in augustus 2016 geen winstgevende activiteiten uitoefende in Marokko aangezien hij toen reeds in België verbleef. Tot slot wordt aangaande het attest van geen belasting op de onroerende voorheffing en gemeentelijke diensten gesteld dat dit werd afgeleverd op basis van de persoonlijke verklaringen van de verzoeker zodat het als een verklaring op eer dient te worden beschouwd waarbij er geen overige stavingsstukken werden voorgelegd om deze verklaring te ondersteunen. De verzoeker toont met zijn vage kritiek dan ook geen machtsoverschrijding aan, en met het louter herhalen van de stukken die hij heeft voorgelegd en de toevoeging van het enkele eigen standpunt dat de financiële ondersteuning door zijn neef voor elk redelijk denkend mens is bewezen, toont de verzoeker nog niet concreet aan dat de voormelde beoordelingen kennelijk onredelijk is. Bovendien gaat de verzoeker nogmaals voorbij aan de legitieme vereiste dat de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst moet worden aangetoond. In dit licht kan de overweging omtrent het feit dat een louter gezamenlijke domicilie nog niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoeker ten laste was/is van de referentiepersoon, dan ook enkel als een overtollig motief worden beschouwd. Immers heeft de gemachtigde dienaangaande reeds enkele paragrafen tevoren het volgende geoordeeld: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 18.04.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.”* Deze beoordeling schraagt op zich reeds het besluit dat de samenwoning in België niet volstaat om aan te tonen dat de verzoeker voldoet aan de wettelijke vereiste van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet dat de verzoeker reeds *“in het land van herkomst”* deel diende uit te maken van het gezin van de burger van de Unie. De kritiek tegen de overtollige paragraaf: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 18.04.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145.912 dd. 21.05.2015). bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”* en de desbetreffende verwijzing naar een arrest van de Raad, kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

De verzoeker blijft voorts nogmaals bijzonder vaag over de *“serieuze bedragen”* die niet in rekening zouden zijn genomen. Zoals voormeld, werden alle geldstortingen in België in rekening genomen alsook

de overschrijvingen naar Marokko, aan verzoekers echtgenote. De verzoeker maakt geheel niet aannemelijk dat de gemachtigde bij zijn beoordeling enige overige geldstortingen uit het oog zou hebben verloren. Bovendien is verzoekers stelling dat deze geldbedragen aantonen dat de referentiepersoon in staat is om zijn (lees: haar) neef ten laste te nemen, niet relevant is nu niet het *"kunnen ten laste nemen"* is maar wel het ten laste zijn in het land van herkomst dat overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet dient te worden aangetoond.

De verzoeker poneert tot slot dat de informatie met betrekking tot het samenwonen in Marokko en in Nederland simpelweg wordt genegeerd. Ook hier licht hij echter niet toe welke specifieke stukken hij desbetreffend dan wel zou hebben voorgelegd ter ondersteuning van de voorliggende aanvraag. Uit het administratief dossier blijkt in elk geval niet dat dergelijke stukken zouden zijn voorgelegd.

3.1.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden akte zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de artikelen 47/1 of 47/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel, dat enkel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bestreden akte is vervat, voert de verzoeker de schending aan van artikel 7, §1, 2°, van de vreemdelingenwet (de verzoeker bedoelt wellicht artikel 7, eerste lid, 2°), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 39/79, §1, van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5° 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; "

Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

De enige motivering van de bestreden beslissing bestaat bovendien uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

Er wordt hierin zelfs niet verwezen naar verzoeker, zodat de vraag zich opdringt of deze bewering wel betrekking heeft op zijn en niet op iemand anders, zoals de referentiepersoon?

Het is ook onvoldoende duidelijk waar de bewoordingen 'legaal verblijf verstreken' naar verwijzen, zodat verzoeker die motivering niet als adequaat en afdoende kan aanvaarden. De motivering is stereotiep en onduidelijk.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

2.

Art. 39/79, § 1 van de Vreemdelingen- of Verblijfswet bepaalt (eigen onderlijning).

*§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.
(...)"*

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State van 11 mei 2017 (RvS nr. 238.170), waarin werd gewezen dat als Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing neemt waartegen een automatisch schorsend beroep mogelijk is, die beslissing niet gepaard gaan mag met een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) als het BGV zou steunen op dezelfde feiten die geleid hebben tot de beslissing waartegen het schorsend beroep openstaat. Verzoeker stelt dat hij dient behandeld te worden als andere familieleden van een Unieburger (cfr. art. 40bis Vw.) en aldus beschikt over een automatisch schorsend beroep open tegen de bijlage 20, de weigering van een verblijf op basis van gezinshereniging.

Tijdens de periode van automatisch schorsend beroep mag geen uitwijzingsbeslissing genomen worden "wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend" (art. 39/79 §1, eerste lid Vw).

Het verbod om een uitwijzingsbeslissing te nemen staat haaks de interpretatie van DVZ van artikel 7 Vw en de motivering dat de minister of zijn gemachtigde zagezegd verplicht zijn een BGV af te leveren aan een vreemdeling in onwettig verblijf.

*De RvS neemt afstand van die zienswijze en stelt dat deze vreemdelingen niet onwettig op het grondgebied verblijven, omdat artikel 39/79 Vw niet toelaat om een uitwijzingsbeslissing te nemen tijdens de beroepstermijn. Het verblijf kan bijgevolg niet onwettig zijn.
De bestreden beslissing is onwettig, minstens in zijn onderdeel bevel."*

In de mate dat de verzoeker ervan uitgaat dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zou worden vernietigd, merkt de Raad op dat de verzoeker tegen deze beslissing geen gegrond middel heeft aangevoerd. Bijgevolg kan het bestreden bevel ook niet "automatisch" mee worden vernietigd met de verblijfsweigering.

Voorts geeft de Raad mee dat het bestreden bevel, blijkens zijn aanhef, duidelijk is gericht aan de verzoeker en enkel aan hem. Het is dan ook een evidentie dat de vaststelling dat het legaal verblijf is verstreken ook enkel op de verzoeker slaat, te meer daar deze vaststelling onmiddellijk volgt op het gestelde dat "aan betrokkene" het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen en de vermelding van de wettelijke basis waarop dit bevel steunt, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. De beslissing is op dit punt dan ook voldoende duidelijk.

Bovendien mist de bewering dat het bevel enkel is gemotiveerd door de ene zin "legaal verblijf in België verstreken" feitelijke grondslag. De gemachtigde motiveert aangaande het bevel immers het volgende:

*"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de nicht (echtgenote van de zoon van zijn zus) van betrokkene zich met haar gezin in België gevestigd heeft kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voorgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Een eenvoudige lezing van de bestreden akte toont zodoende aan dat van een gestereotypeerde motivering geen sprake is.

Zo verzoekers kritiek al betrekking zou hebben op de materiële motiveringsplicht, is een schending hiervan niet aangetoond. Evenmin is een formeel motiveringsgebrek of een schending van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet aangetoond.

De verzoeker kan zich tot slot in het kader van de thans voorliggende betwisting niet dienstig beroepen op een schending van artikel 39/79, §1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10 bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van (artikel 11, § 1 of 2);

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° [...]

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° [...]

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.”

Samen met de verweerder dient te worden opgemerkt dat de thans voorliggende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bijbehorend bevel om het grondgebied te verlaten, niet is opgenomen in de in artikel 39/79, §1, tweede lid, vermelde lijst van beslissingen waartegen een van rechtswege schorsend beroep openstaat bij de Raad. De verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 11 mei 2017 met nr. 238.170 is niet dienstig, aangezien het aldaar voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten niet werd getroffen tezamen met een weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan een “*ander familielid*” van een burger van de Unie als bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat in artikel 39/79, §1, tweede lid, 7°, van de vreemdelingenwet enkel bedoeld wordt de beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van Unie of zijn familielid als bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet op grond van de toepasselijke Europese regelgeving. Er wordt in artikel 39/79 van de vreemdelingenwet nergens verwezen naar de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht aan een “*ander familielid*” van een burger van de Unie als bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

Nogmaals dient in dit kader te worden gewezen op in voorliggend geval toepasselijke Europese regelgeving. In verwijzing naar de uitgebreide toelichtingen weergegeven bij de bespreking van het eerste middel, erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “*andere*” familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de

vreemdelingenwet er enkel in bestaat “onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht” (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19). Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak *Rahman* er ook op gewezen dat: “52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij op dezelfde wijze behandeld dient te worden als de in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn (cf. artikel 40bis van de vreemdelingenwet) bedoelde familieleden van de burger van de Unie.

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat valt onder “Hoofdstuk 5 De rechtspleging” van de vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd overigens ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: “Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet vloeit dan ook niet voort dat een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een “ander familielid” van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend karakter heeft en niet toelaat tijdens de beroepstermijn een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE